38 år med tøj i Gørding

Af Hans Nissen, Gørding

I årbogen fra 1998 fortalte jeg om vort møde med Gørding og de første år som handlende i byen i begyndelsen af tresserne.

I butikken havde vi foruden os selv 2 lærlinge. Arbejdstiden var fra 8 morgen til halv seks aften, med 1 times middagspause. Fredag havde vi åbent til kl. 20. Lørdag lukkede forretningerne kl. 12.

Det var den officielle åbningstid. For selvfølgelig gik ingen før der var ryddet op. Det kunne nemt blive sent f.eks op til jul, eller i forbindelse med udsalg. Men der var ingen, der lavede vrøvl af den grund. Man hyggede sig med kaffepauser dagligt, ligesom hver fredag aften efter lukketid, var helliget et større traktement i privaten.

Rent forretningsmæssigt gik det fremad. Vi satsede efterhånden mest på det modne publikum. Det var på den tid stormagasinerne begyndte at komme frem. Et af de første var det nu hengangne »Centralmagasin« i Esbjerg. Mange handlende frygtede, ikke uden grund, for den udvikling som her var begyndt.

En væsentlig grund til, at vi kunne bevare kunderne, var den personlige betjening vi var i stand til at give. Ellen var ret ferm til at vejlede kunderne med hensyn til tøjvalg. Og så tror jeg mange satte pris på hendes ærlighed med hensyn til, hvad der klædte dem. Hellere lade en handel glippe, end sælge noget som ikke klædte, var hendes princip. På den konto fik hun mange personlige kunder, også udenbys og fra oplandet.

En artikel som blev mit domæne var gardinsalget. Fra at have været noget kunderne selv syede og hængte op på en Kirsch stang, udviklede det sig efterhånden til en hel videnskab i sykunst og montering. Her havde vi stor hjælp af Thyra Nielsen, som vi på en måde havde overtaget som syerske fra vor forgænger. Syerske er faktisk ikke den rette stillingsbetegnelse. Hun var uddannet dameskrædder med 4 års læretid, hvilket tydeligt kunne ses af hendes altid perfekte arbejde, uanset om det drejede sig om gardinerne eller ændring af konfektion. Vi havde den store glæde, at hun vedblev med at sy for os til få år før vi holdt med butikken.

I 1965 blev familien forøget med en dreng, som blev døbt Erik. Nu havde vi 3 drenge. På det tidspunk blev vort tøjforbrug rent skattemæssigt sat efter Gørding sogneråds vurdering. Et år, hvor jeg fandt vurderingen sat for højt, klagede jeg og blev indkaldt til torskegilde. Her fremførte jeg familiens ringe tøjforbrug.

I august 1974 væltede vi beboelseshuset Godthåbsvej 3, som hørte med til hjørneejendommen. Det var et hus med 3 små kakkelovnsfyrede lejligheder, der havde været ubeboet i et par år. Drengene gjorde sammen med kvarterets børn 5000 brugte mursten rene for mørtel. Taksten pr. rengjort mursten var i begyndelsen 10 øre. Prisen blev senere hævet til 25 øre efterhånden som det blev vanskeligere at finde hele sten. (Foto i privateje).

Den daværende sognerådsformand Alfred Poulsen lyttede og sagde så : Jamen Nissen, I har da 3 børn, som skal have tøj på kroppen. Det har vi svarede jeg, men det er jo 3 drenge, og det er ingen hemmelighed, at den yngste er godt sur over, at han skal gå i de bukser, som hans 2 brødre efter tur har slidt ned. Ho-ho-ho lød det fra Poulsen, efterfulgt af det øvrige sognerådsmere højlydte latter. Tøjforbruget blev nedsat med få hundrede kroner, men de ærværdige herrer fik sig jo også et billigt grin.

Det var også i tresserne vi startede med modeopvisning på Hotel Gørding sammen med manufakturhandler Henry Henriksen, Nørregade 3 og andre forretninger i byen. Selve arrangementet stod husholdningsforeningen for, og de skaffede også lokale mannequiner til at vise tøjet. Ved at det var foreningen, der skaffede damerne, undgik man det lille problem, at de to tøjbutikker overså nogen af deres gode kunder, hvilket hos nogle ville blive optaget forkert.

I dag vil man vel trække på smilebåndet af det, men for nogle var det lige-

ledes en alvorlig sag som handlende at gå i Brugsen og gøre sine indkøb. Det var næsten lige så utilgiveligt, som at handle udenbys.

Efter at vi selv havde støbt soklen blev de rensede sten brugt til alle indvendige mure. Et arbejde der blev lavet af de 2 største af vore drenge, som dengang var 12 og 15 år. Huset, der hovedsageligt blev lavet som selvbyggeri, stod færdigt til udlejning januar 1976.

Ejendommen, Søndergade 2, hvorfra vi jo i 38 år drev forretning, blev opført i 1892, og havde rummet tøjhandel i alle årene. Vi markerede det i 1992 med et jubilæumssalg. Vi har aldrig sat pris på de såkaldte fødselsdagssalg, som af mange butikker praktiseres fra 1 års dagen og hvert år fremover. Til forretningens 100 års dag lykkedes det os ved velvillighed fra leverandørernes side, at fremskaffe nogle virkelig gode tilbud, som også kom kunderne til gode. Midt i halvfemserne begyndte vi så småt at spekulere på, at holde med butikken. Vi havde begge passeret de 60 år, hvor mange efterhånden går på efterløn. Vi havde i mange år haft et sommerhus, hvor vi ikke havde prøvet at holde ferie sammen. Sommermånederne var som regel travle perioder i butikken, med

Halvfjerdserne var også det årti, hvor de handlende forsøgte sig med torvedag i forbindelse med byfesten. Lige fra første gang, som var 1977, blev det et tilløbsstykke med gratis kaffebord fra morgenstunden. De mange boder, hvor publikum kunne prutte om prisen blev ivrigt besøgt. (Foto: Privateje).

Noget af det bedste sådan rent forretningsmæssigt vi oplevede i firserne, var vort 25 års forretningsjubilæum i 1985, som blev markeret med åbent hus i forretningstiden, og over 300 besøgende. Et væld af hilsner og anden opmærksomhed, ligesom mange benyttede dagen til en handel. Helt igennem meget vellykket. (Foto: Privateje).

udsalg og lignende. Derfor valgte vi som regel at holde en uges ferie i marts-april inden forårssæsonen startede.

Da så endelig beslutningen om at stoppe var taget og sidste åbningsdag bestemt, nemlig den 7. april 1998 (onsdag før påske), var det på en måde slet ikke så svært endda. – SIDSTE MAND LUKKER OG SLUKKER.

Ellen og Hans Nissen har drevet manufakturhandel i Gørding i 38 år. Adr.: Godthåbsvej 2, 6690 Gørding.